

Històries del PORT

El trimarà

Els antics polinesis ja el feien servir fa 4.000 anys, tot i que fa poques dècades que ha guanyat fama com a embarcació recreativa i esportiva. Més estable que el catamarà, el trimarà és un vaixell format per tres bucs, l'un al costat de l'altre, que pot transportar càrregues molt pesants. La seva estructura el fa ideal per navegar en aigües turbulentes i la seva lleugeresa permet que agafi grans velocitats. Per contra, els flotadors laterals compliquen la maniobra del gir i, en cas que bolquin, és molt difícil tornar-los a posar drets.

A. MERLETTI / IEF

El nocturlabi

També anomenat rellotge d'estels o rellotge nocturn, el nocturlabi s'usava antigament per saber l'hora de nit, fitant l'Estrella Polar. Especialment útil per als navegants, estava format per tres discos concèntrics de llautó amb gravats que indicaven fraccions de 10 minuts, hores, dies i mesos de l'any.

Banys i apostes a la platja

Els feliços anys vint també ho van ser a Barcelona. La Ciutat Comtal mirava cap al mar com una gran porta oberta a fer negocis, però també com una font potencial d'activitats lúdiques. A la construcció de noves infraestructures que dinamitzaven el port de Barcelona s'hi va unir la projecció d'equipaments destinats a fer passar una bona estona als catalans.

A l'inici del segle XX, els banys estaven de moda, ja fos com a activitat d'esbarjo o com a teràpia medicinal. D'altra banda, les apostes eren un entreteniment amb segles d'història a la ciutat. A la societat Banys i Esports Marítims SA se li va acudir unir aquestes dues activitats, i així va néixer l'any 1928 el *balneari casino Sant Sebastià*, a tocar de la sorra de la platja homònima. Si bé els banys no eren cap novetat ja que al llarg del primer terç del segle havien proliferat per tota la costa catalana amb una àmplia oferta que incloïa remullades al mar i en piscines, el casino només va poder ser una realitat a partir del 1924, quan la llei va permetre el joc.

El nou complex (a la fotografia, darrera dels banyistes l'any 1928), obra de l'arquitecte modernista Antoni Millàs, comptava amb dues piscines, salons luxosos, pistes de ball, restaurant, sales d'apostes i garatge. Entre els serveis que oferien els Banys de Sant Sebastià hi havia tractaments relaxants propis de qualsevol balneari d'aigua dolça, amb l'afegit de la talassoteràpia, que els clients podien gaudir gràcies a la proximitat amb el mar. Pel que fa a l'activitat a les piscines interiors, el recinte va ser un dels primers de la ciutat que va permetre que homes i dones es banyessin junts. Potser per això, un dels reclams publicitaris que més s'usaven eren cartells que buscaven captar l'atenció del públic més familiar.

El negoci va fer fallida entre el final de la dècada dels 70 i l'inici de la dels 80. Les instal·lacions, abans paradigma de l'elegància i l'entreteniment, es trobaven en estat de ruïna. Quan Barcelona va ser escollida ciutat olímpica, l'edifici va ser enderrocat dins del nou pla d'usos del litoral de la ciutat.